

Kapitel et

Kate Battista arbejdede i haven bag huset, da hun hørte telefonen ringe inde i køkkenet. Hun rettede sig op og lyttede. Hendes søster var i huset, men var måske ikke vågen endnu. Men så ringede det igen, og der kom yderligere to klemt, og da hun omsider hørte sin søsters stemme, var det kun den besked, hun havde indtalt på telefonsvareren. “Hal-løjsa. Det er os. Vi er åbenbart ikke hjemme. Så læg en –”

På det tidspunkt skridtede Kate hen mod køkkentrappen, slog med hovedet for at få håret væk fra skuldrene og udstødte et irriteret ‘Ih, altså!’ Hun tørrede hænderne af i sine jeans og trak netdøren op med et ryk. “Kate,” sagde hendes far, “tag nu den telefon.”

Hun løftede røret. “Hvad?” sagde hun.

“Jeg glemte min madpakke.”

Hendes blik gled ned mod køkkenbordet ved siden af køleskabet, og ganske rigtigt, hans madpakke stod præcis der, hvor hun havde stillet den aftenen før. Hun brugte altid de der gennemsigtige plasticposer, som supermarkedet bruger til grøntsager, og indholdet var klart og tydeligt. En Tupperware-madkasse og et æble. “Øh ...” sagde hun.

“Kan du komme med den?”

“*Nu?*”

“Ja.”

“Altså, far, det er ikke en fragtforretning, det her.”

“Hvad har du ellers at tage dig til?” spurgte han.

“Det er søndag! Jeg er ved at luge omkring juleroserne.”

“Årh, Kate, hold nu op. Hop nu ind i bilen og smut over med den, så er du sød.”

“Altså!” sagde hun, smækkede røret på og tog madkassen fra køkkenbordet.

Der var flere underlige ting ved den her samtale. Den første var, at den overhovedet havde fundet sted; hendes far nærrede stor mistro til telefoner. Faktisk *var* der ikke engang en telefon i hans laboratorium, så han måtte have ringet fra sin mobil. Og det var også usædvanligt, for hans eneste grund til at have en mobil var, at hans døtre havde insistere på det. Han skyndte sig at anskaffe sig en masse apps, lige da han havde fået den – mest til forskellige former for videnskabelige beregninger – og derefter havde han fuldstændig tabt interessen for den, og nu brugte han den aldrig. Og så glemte han konsekvent sin madkasse et par gange om ugen, men det havde han aldrig bemærket før. Manden spiste stort set ikke. Selv når Kate kom hjem fra arbejde og opdagede hans madkasse på køkkenbordet, måtte hun råbe efter ham tre-fire gange samme aften, før han kom ind til middagsbordet. Han havde altid noget bedre at tage sig til, et fagblad, han skulle læse, eller nogle noter han ville gennemgå. Han ville givetvis dø af sult, hvis han boede for sig selv.

Og hvis han endelig fik lyst til en bid, kunne han bare være gået ud for at købe noget. Hans laboratorium lå i nærheden af Johns Hopkins' Campus, og der var sandwichforretninger og nærbutikker, så langt øjet rakte.

For slet ikke at tale om, at det ikke var frokosttid endnu.

Men dagen var solrig og blæsende, omend lidt kølig – det første nogenlunde gode vejr efter en lang, hård og bidende vinter – og hun havde faktisk ikke noget imod en undskyldning for at komme lidt ud. Men bilen ville hun ikke tage; hun

ville gå. Han kunne vente, kunne han. (Selv tog han *aldrig* bilen, medmindre han havde noget udstyr, der skulle med. Han var noget af en sundhedsapostel.)

Hun gik ud ad entrédøren og lukkede den ekstra hårdt efter sig, fordi det irriterede hende, at Bunny sov så længe. Bunddækket langs gangstien var fuldt af visne kviste, og hun skrev sig bag øret, at hun ville pynte lidt på det, når hun var færdig med juleroserne.

Hun holdt i madpakken over poseclipsen og svingede med den, mens hun gik forbi Mintzes og Gordons huse – statelige kolonistils-huse ligesom Battistas eget, men dog i bedre stand – og drejede rundt om hjørnet. Mrs. Gordon lå på knæ inde mellem sine azaleabuske og lagde tørvesmuld omkring rødderne på dem. “Jamen goddag, Kate!” råbte hun.

“Hej.”

“Det virker, som om foråret vil gøre sin entré nu.”

“Ja.”

Kate skridtede videre uden at sætte farten ned, så hjorteskindsjakken flagrede efter hende. Et par unge kvinder – sandsynligvis Hopkins-studerende – slentrede af sted i sneglefart foran hende. “Jeg kunne se, at han gerne ville spørge mig,” sagde den ene, “for han blev ved med at rømme sig på den der måde, de gør, ikke? Men uden at sige noget.”

“Jeg elsker, når de er så generte,” sagde den anden.

Kate styrede uden om dem og gik videre.

Ved det næste kryds drejede hun til venstre i retning mod et mere blandet kvarter bestående af lejligheder og små caféer og huse, der var opdelt i kontorer, og til sidst drejede hun ind mod endnu et murstenshus i kolonistil. Det her havde en mindre forhavendehed end Battistaernes, men et større og mere fornemt indgangsparti. Seks-otte skilte ved siden af indgangsdøren afslørede navnene på forskellige utraditionelle organisationer og små, obskure tidsskrifter. Men der var ikke noget

skilt med Louis Battistas navn. Han var blevet sendt rundt til så mange forskellige bygninger i årenes løb for til sidst at ende i det her udsted, tæt på universitetet, men temmelig langt fra den medicinske forskningsafdeling, så han mente sikkert ikke, at det var ulejligheden værd.

Inde i forgangen fyldte en samling postkasser den ene væg, og der lå bunker af glatte brochurer og takeaway-reklamer på den vakkelvorne bænk under dem. Kate gik forbi flere kontorer, men kun døren ind til 'Kristne for Buddha' stod åben. Hun fik et glimt af tre kvinder, der stod omkring et skrivebord, hvor en fjerde kvinde sad og tørrede sine øjne med et papirlømmetørklæde. (Der sker *altid* et eller andet.) Kate åbnede en anden dør nede for enden af gangen og gik ned ad en stejl trætrappe. Neden for trappen standsede hun for at trykke koden ind: 1957, det år Witebsky som den første definerede kriterierne for autoimmune sygdomme.

Hun trådte ind i et meget lille værelse, som kun var møbleret med et spillebord og to metaklapstole. På bordet stod en brun papirpose; efter udseendet at dømme endnu en madpakke. Hun stillede sin fars frokost ved siden af den og gik så hen til en dør og bankede hårdt et par gange. Et øjeblik efter stak hendes far hovedet ud – hans silkeagtige, skaldede isse var omkranset af en smal stribe sort hår, og det olivensfarvede ansigt blev fremhævet af et sort overskæg og runde, uindfattede briller. "Ah, Kate," sagde han. "Kom indenfor."

"Nej tak," sagde hun. Hun havde aldrig kunnet udstå lugten af stedet – den tynde, snerpende lugt af selve laboratoriet og muserrummets lugt af tørt papir.

"Din madpakke står på bordet," sagde hun. "Farvel."

"Nej, vent!"

Han vendte sig om og henvendte sig til en i lokalet bag sig. "Pjoder? Kom ud og hils på min datter."

"Jeg skal videre," sagde Kate.

“Du har vist aldrig hilst på min forskningsassistent,” sagde hendes far.

“Det går nok.”

Men døren blev lukket helt op, og en kraftig, muskuløs mand med glat, gult hår trådte ud og stillede sig ved siden af hendes far. Hans hvide laboratoriekittel var så snavset, at den næsten matchede dr. Battistas bleggrå kedeldragt.

“Vwauww!” sagde han. Eller sådan lød det i hvert fald. Han stirrede beundrende på Kate. Mænd havde ofte det udtryk i ansigtet, når de så hende første gang. Det skyldtes en masse døde celler – hendes hår, som var blåsort og bølgende og nåede ned over hendes talje.

“Og det er Pjoder Tjerbakov,” sagde hendes far.

“Pjotr,” rettede manden og lod ikke det mindste mellemrum slippe ind imellem det spidse *t* og det rynkede, rullende *r*. Og i ‘Tshcherbakov’ spyttede han eksplosivt sammensuriet af konsonanter ud.

“Pjoder, det er så Kate.”

“Hej,” sagde Kate. “Vi ses,” sagde hun til sin far.

“Kunne du ikke blive her lidt?”

“Hvorfor det?”

“Du er da nødt til at tage min madkasse med tilbage, ikke sandt?”

“Den kan du vel selv tage med hjem?”

En pludselig hujen fik dem begge to til at kaste et blik i retning af Pjotr. “Det er fuldstændig ligesom pigerne i mit hjemland,” sagde han med et strålende smil. “Rigtig grov i munden.”

“Ligesom *kvinderne*,” rettede Kate ham.

“Ja, også dem. Bedstemødrene og tanterne.”

Hun gav op. “Far,” sagde hun, “vil du være venlig at fortælle Bunny, at hun ikke må efterlade sig sådan et rod, når hun har haft sine venner på besøg? Så du tv-stuen her til morgen?”

“Ja, ja,” sagde hendes far, men han var på vej ind i laboratoriet, mens han svarede. Da han kom tilbage, skubbede han en høj taburet på hjul foran sig. Den parkerede han ved bordet. “Værsgo at sidde ned,” sagde han.

“Jeg skal tilbage til mit havearbejde.”

“Sæt dig nu ned, Kate,” sagde han. “Du holder mig aldrig med selskab.”

Hun stirrede på ham. “Holder dig med *selskab*?”

“Sæt dig nu,” sagde han og pegede på taburetten. “Du kan få noget af min sandwich.”

“Jeg er ikke sulten,” sagde hun. Men hun kravlede akavet op på taburetten, mens hun stadig stirrede på ham.

“Pjoder, sæt dig. Du kan også få noget af min sandwich, hvis du gerne vil. Kate har lavet en helt speciel en. Jordnøddesmør med honning på fuldkornsbrød.

“Du ved godt, jeg ikke spiser jordnøddesmør,” sagde Pjotr strengt. Han trak en af klapstolene frem og satte sig skråt over for Kate. Hans stol var betydelig lavere end hendes taburet, og hun kunne se, at han var begyndt at blive tyndhåret i toppen.

“I mit hjemland bruger vi jordnødder som svinefoder.”

“Ha, ha,” sagde dr. Battista. “Han er særdeles morsom, ikke sandt, Kate?”

“Hvad?”

“De spiser dem med skal og det hele,” sagde Pjotr.

Han havde besvær med de engelske *th*-lyde, bemærkede Kate. Og hans vokaler var ikke helt lange nok. Udenlandske accenter irriterede hende.

“Blev du overrasket over, at jeg brugte min mobiltelefon?” spurgte hendes far. Af en eller anden grund havde han ikke sat sig ned endnu. Han tog telefonen frem fra en lomme i sin kedeldragt. “I piger havde alligevel ret; den er ganske nyttig,” sagde han. “Jeg vil begynde at bruge den noget mere fra nu

af.” Han rynkede panden og kiggede ned på den, som om han prøvede på at huske, hvad det var. Så trykkede han på en knap og holdt telefonen op foran ansigtet. Han kneb det ene øje sammen og trådte flere skridt tilbage. Så lød der en mekanisk klikkelyd. “Se bare. Den kan tage billeder,” sagde han.

“Slet det,” beordrede Kate.

“Jeg ved ikke, hvordan man gør,” sagde han, hvorefter telefonen klikkede igen.

“Far, for pokker, sæt dig nu ned og spis. Jeg skal tilbage til mit havearbejde.”

“Ja, ja.”

Han stak telefonen i lommen og satte sig ned. Imens var Pjotr i gang med at åbne sin madkasse. Han fandt to æg og en banan frem og lagde dem på en avis, han havde glattet ud foran sig. “Pjoder tror på bananer,” betroede dr. Battista hende. “Jeg bliver ved med at anbefale ham æbler, men hører han efter?” Han var ved at åbne sin egen madkasse og tog et æble op. “Pektin! Pektin!” sagde han til Pjotr, mens han rystede æblet under hans næse.

“Bananer er mirakelmad,” sagde Pjotr roligt, hvorefter han tog sin banan og begyndte at skrælle den. Han havde et ansigt, der var nærmest sekskantet, bemærkede Kate – kindbenene blev bredere og endte i to skarpe punkter, kæbens linjer dannede to andre punkter, der skrånede ned mod hagespidsen, og det lange hårs midterskilning over panden dannede det øverste punkt. “Også æg,” sagde han. “Hønsens æg! Hvor det hele findes inde bag en skal.”

“Kate laver min sandwich hver eneste aften, inden hun går i seng,” sagde dr. Battista. “Hun er meget huslig.”

Kate glippede med øjnene.

“Men med jordnøddesmør,” sagde Pjotr.

“Nå ja.”

“Ja,” sukkede Pjotr. Han sendte hende et beklagende blik.
“Men absolut *køn* nok.”

“Så skulle du se hendes søster.”

“Far, altså!” sagde Kate.

“Hvad?”

“Og denne søster er hvor?” spurgte Pjotr.

“Bunny er kun femten. Hun går stadig i high school.”

“Okay,” sagde Pjotr. Han vendte blikket mod Kate igen.

Kate skubbede brat taburetten tilbage og rejste sig. “Glem ikke din Tupperware,” sagde hun til faderen.

“Hvad? Går du? Allerede?”

Men Kate sagde bare “Hej” – mest rettet mod Pjotr, som sad og kiggede på hende med et vurderende blik – hvorefter hun marcherede hen til døren og rev den op.

“Katherine, min egen, du må ikke haste af sted på den måde!” Hendes far rejste sig. “Åh nej, det går slet ikke godt, det her. Det er bare, fordi hun har så travlt, Pjoder. Jeg kan aldrig få hende til at sætte sig ned og holde en lille pause. Har jeg fortalt dig, at hun styrer hele huset? Hun er meget huslig. Åh, det har jeg allerede sagt. Og hun har fuldtidsarbejde ved siden af. Har jeg fortalt dig, at hun underviser i en børnehaveklasse? Hun er helt vidunderlig til små børn.”

“Hvorfor *taler* du på den måde?” sagde Kate og vendte sig om mod ham. “Hvad går der af dig? Jeg hader småbørn; det ved du da godt.”

Der lød endnu en hujen fra Pjotr. Han grinede smørret op mod hende. “Hvorfor du hader små børn?” spurgte han.

“Tja, de er ikke særlig kvikke, som du måske har bemærket.”

Han hujede igen. Kombinationen af hans hujen og den banan, han holdt i hånden, fik hende til at tænke på en chimpanse. Hun drejede om på hælen og spankulerede ud, smækkede døren efter sig og tog trappen to trin ad gangen.

Bag sig hørte hun døren gå op igen. “Kate?” kaldte hendes

far. Hun hørte hans trin på trappen, men hun fortsatte hen mod udgangen.

Hans trin blev blødere, da han nåede op på tæppet. “Skal jeg ikke lige følge dig ud?” råbte han efter hende.

Følge hende ud?

Men hun standsede op, da hun nåede hen til gadedøren. Hun vendte sig om og kiggede på ham, da han kom hen imod hende.

“Det klarede jeg ikke særlig godt,” sagde han. Han glattede sin isse med den ene hånd. Hans kedeldragt var onesize og dannede en ballon på midten, så han lignede en Teletubby. “Det var ikke min mening at gøre dig vred,” sagde han.

“Jeg er ikke vred; jeg føler mig ...”

Men hun kunne ikke sige ordet ‘krænket’. Så risikerede hun at få tårer i øjnene. “Jeg er led og ked af det hele,” sagde hun i stedet.

“Det forstår jeg ikke.”

Det kunne hun sådan set sagtens forestille sig. Erkend det: Han er helt blank.

“Og hvad var det, du prøvede at gøre dernede?” spurgte hun og anbragte sine knyttede hænder i siden. “Hvorfor opførte du dig så ... underligt over for den assistent?”

“Han er ikke ‘den assistent’; det er Pjoder Tjerbakov, som jeg er så heldig at have. Hør bare her: Han kiggede indenfor en søndag! Det gør han tit. Og han har i øvrigt været her i næsten tre år, så jeg skulle mene, at du i det mindste havde hørt om ham.”

“Tre år? Hvad er der sket med Ennis?”

“Du godeste! Ennis! Ennis er to assistenter siden.”

“Javel,” sagde hun.

Hun vidste ikke, hvorfor han var så irriteret. Som om han nogensinde talte om sine assistenter – eller om noget som helst andet for den sags skyld.

“Jeg har åbenbart lidt besvær med at holde på dem,” sagde han. “Måske virker mit projekt ikke så lovende for folk, der kommer udefra.”

Det var ikke noget, han havde indrømmet tidligere, selv om tanken fra tid til anden havde strejft Kate. Det fik hende pludselig til at føle medlidenhed med ham. Hun lod hænderne falde ned langs siden.

“Jeg brugte meget energi på at få Pjoder ind i landet,” sagde han. “Det ved jeg ikke, om du er klar over. Han var kun femogtyve dengang, men alle inden for autoimmunitet har hørt om ham. Han er højt begavet. Han fik et O-1-visum, og det er ikke noget, man ser ret tit i disse tider.”

“Det var jo godt, far.”

“Et O-1-visum er et exceptionelt-dygtig-visum. Det betyder, at han er i besiddelse af en helt særlig evne eller viden, som ingen her i landet har, og at jeg er i færd med en helt exceptionel forskning, som retfærdiggør mit behov for at have ham her.”

“Det glæder mig på dine vegne.”

“Et O-1-visum gælder i tre år.”

Hun lagde en hånd på hans underarm. “Selvfølgelig går du op i dit projekt,” sagde hun med noget, hun håbede var et opmuntrende tonefald. “Men det skal nok gå alt sammen.”

“Tror du virkelig?” spurgte han.

Hun nikkede og klappede ham kejtet på armen et par gange, hvilket han givetvis ikke havde ventet, for han så helt forbløffet ud. “Det er jeg sikker på,” sagde hun. “Glem nu ikke at få din madkasse med hjem.”

Så åbnede hun gadedøren og gik ud i solskinnet. To af de Kristne for Buddha-kvinder sad på trappen og stak hovederne sammen. De lo så meget af et eller andet, at der gik et øjeblik, før de bemærkede hende, men så trak de sig til siden, så hun kunne komme forbi.

Kapitel to

De små piger på Stue 4 legede slå-op. Ballerinadukken slog op med matrosdukken. “Jeg er ked af det, John,” sagde hun med en energisk, nøgtern stemme – i virkeligheden var det Jillys stemme – “men jeg elsker en anden.”

“Hvem?” spurgte matrosdukken. Det var Emma G., der talte på hans vegne, mens hun holdt ham op ved livet af hans lille blå matrosbluse.

“Jeg kan ikke fortælle dig, hvem han er, eftersom han er din bedste ven, så det ville såre dine følelser.”

“Det er da dumt,” påpegede Emma B. fra sidelinjen. “Nu ved han det jo, når du sagde, det var hans bedste ven.”

“Han kan da have en hel masse bedste venner.”

“Nej, det kan han ikke. Ikke hvis han var ‘bedste ven’.”

“Jo, det kunne han. Jeg har selv fire bedste venner.”

“Så er du en sær snegl.”

“Kate! Hørte du, hvad hun kaldte mig?”

“Det skal du ikke tage dig af,” sagde Kate. Hun var ved at hjælpe Jameesha af med hendes malerkittel. “Sig til hende, at det kan hun selv være.”

“Du kan selv være en sær snegl,” sagde Jilly til Emma B.

“Vel er jeg ej.”

“Vel er du så.”

“Vel er jeg ej.”

“Det sagde Kate nemlig selv, at du er.”

“Det sagde jeg ikke noget om,” sagde Kate.

“Vel gjorde du så.”

Kate skulle til at sige ‘Vel gjorde jeg ej’, men lavede det om til: “Nå, men det var ikke mig, der begyndte.”

De havde samlet sig i dukkehjørnet – syv små piger og Samson-tvillingerne Raymond og David. I et andet hjørne sad resten af drengene, alle seks, og klemte sig sammen ved sandbordet, som det var lykkedes dem at lave om til en sportsarena. De brugte en plasticske til at slynge legoklodser ned i en rillet Jell-O-form, der var blevet stillet i den anden ende. De fleste gange ramte de forbi, men når en af dem ramte plet, lød der et jubelråb, hvorefter de andre prøvede at mase hinanden til side, så de selv kunne prøve. Kate skulle egentlig derover og tysse på dem, men hun gjorde det ikke. Lad dem bare få brændt noget energi af, tænkte hun. Og ret beset var det ikke hende, der var læreren; hun var støttelærer – og der var en verden til forskel.

Charles Village Little People’s School blev grundlagt for femogfyre år siden af mrs. Edna Darling, som stadig stod i spidsen for den, og alle hendes lærere var gamle nok til at have behov for en hjælpelærer – en pr. styk og to til den mest arbejdskrævende klasse med toårige – for hvem kunne forventes, at de i en fremskreden alder løb rundt efter en bande små slubberter? Skolen holdt til i Aloysiuskirkens underetage, men det meste af den lå over gadeniveau, så rummene var lyse og venlige og en stor dobbeltdør førte direkte ud til legepladsen. Den ende, der var længst væk fra dørene, var blevet forsynet med en skillevæg og indrettet til lærerværelse, hvor de ældre kvinder tilbragte meget af tiden med at drikke urtete og diskutere deres fysiske skavanker. Undertiden vovede støttelærerne sig ind på lærerværelset for at drikke en kop te eller for at bruge toilettet med håndvask og wc-kumme i voksenstørrelse; men de fik altid en følelse af, at de afbrød et privat

møde, så de blev som regel ikke siddende ret længe, selv om lærerne var ganske hjertelige over for dem.

Kate havde aldrig haft planer om at arbejde i en børnehave, for nu at sige det mildt. Men i løbet af sit andet år på college havde hun sagt til sin botaniklærer, at hans definition af fotosyntese var 'halvskidt'. Det ene ord havde taget det andet, og til sidst var hun blevet opfordret til at opgive studiet. Hun havde været lidt bange for faderens reaktion, men efter at have hørt hele historien, sagde han: "Nå ja, du havde ret: Den *var* halvskidt," og så blev der ikke talt mere om den sag. Så hun kom hjem igen uden noget at tage sig til, indtil hendes tante Thelma tog affære og fik skaffet hende en stilling på skolen. (Tante Thelma sad i skolens bestyrelse. Hun sad i mange bestyrelser.) Teoretisk set kunne Kate godt have søgt optagelse på sit college det efterfølgende år, men af en eller anden grund gjorde hun det ikke. Det var sikkert undgået hendes fars opmærksomhed, at hun overhovedet havde den mulighed, og det var afgjort nemmere for ham at have hende gående til at styre hverdagen og passe sin lillesøster, som kun var fem dengang, men allerede var ved at overstige deres ældgamle husholderskes evner.

Den lærer, som Kate var assistent for, hed mrs. Chauncey. (Alle lærerne blev tiltalt 'mrs.' af deres hjælpelærere.) Hun var en omgængelig, ekstremt overvægtig kvinde, som havde haft med fireårige børn at gøre i længere tid, end Kate havde levet. Normalt behandlede hun dem med mild adspredthed, men når en af dem var uartig, lød det: "Connor Fitzgerald, jeg ved *godt*, hvad du laver!" og "Emma Gray, Emma Willis: Se lige *frem!*" Hun syntes, at Kate var for eftergivende over for dem. Hvis et barn nægtede at lægge sig i hviletiden, sagde Kate bare: "Udmærket. Så siger vi det," og marcherede smækfornærmet derfra. Så sendte mrs. Chauncey hende et bebrejgende blik, før hun henvendte til barnet sagde: "Der er vist

en, der ikke gør, som miss Kate gav ham besked på.” I de øjeblikke følte Kate sig som en bedrager. Hvad gav hende ret til at give et barn ordre til at tage en lur? Hun besad overhovedet ikke nogen autoritet, og det var noget, alle børnene vidste; de betragtede hende tilsyneladende blot som en ekstra høj, mere uregerlig fireårig. Ikke én eneste gang i de fire år, hun havde været i småbørnehaven, havde eleverne kaldt hende ‘miss Kate’.

Fra tid til anden legede Kate med tanken om at søge arbejde andre steder, men det blev aldrig til noget. Hun var ærlig talt ikke god til ansættelsessamtaler. Og hun kunne alligevel ikke komme i tanker om noget, hun ville være kvalificeret til i stedet for.

På kollegiet tilbage i college-tiden spillede hun engang et parti skak i fællesstuen. Kate var ikke særlig god til skak, men hun var en dristig spiller, overmodig og uortodoks, og det lykkedes hende at trænge modstanderen i defensiven et stykke tid. En lille flok medkollegianere samlede sig om brættet for at kigge med, men Kate tog ingen notits af dem, før hun hørte, at fyren bag hende hviskede noget til den, der stod ved siden af ham. “Hun har. Ingen. Plan,” hviskede han. Hvilket faktisk var korrekt. Og kort efter tabte hun partiet.

Nu tænkte hun tit på den bemærkning, når hun gik hen til skolen om morgenen. For at hjælpe børn af med støvlerne, skrabe deres negle rene for trylledej eller sætte plaster på knæene af dem. Og hjælpe dem støvlerne på igen.

Hun har. Ingen. Plan.

Frokosten bestod af nudler med tomatsauce. Kate sad som sædvanlig ved det ene bord og mrs. Chauncey ved det andet. De havde opdelt klassen mellem sig og sad i hver sin ende af frokoststuen. Før børnene indtog deres pladser, skulle de holde hænderne i vejret, først med håndfladen fremad og så

med hånddryggen, så Kate og mrs. Chauncey kunne inspicere dem. Så satte alle sig ned, og mrs. Chauncey slog på sit mælkeglas med en gaffel og råbte: "Bordbøn!" Børnene dukkede hovederne. "Kære Gud," sagde mrs. Chauncey med rungende stemme. "Vi takker dig for dette måltid og for disse små, søde ansigter. Amen."

Børnene ved Kates bord var der øjeblikkelig.

"Kate havde åbne øjne," fortalte Chloe de andre.

"Og hvad så, frøken Højhellig?" sagde Kate.

Det fik Samson-tvillingerne til at fnise. "Frøken Højhellig," gentog David for sig selv, som om han ville huske udtrykket til fremtidig brug.

"Hvis man åbner øjnene under bordbønnen," sagde Chloe, "tror Gud, at man ikke er taknemlig."

"Nå ja, men jeg *er* ikke taknemlig," sagde Kate. "Jeg kan ikke lide pasta."

Der opstod en forarget pause.

"Hvordan kan man ikke lide pasta?" spurgte Jason til sidst.

"Det lugter som våd hund," sagde Kate. "Har du ikke lagt mærke til det?"

"Adr!" sagde de med én mund.

De sænkede hovedet og sniffede til deres tallerken.

"Er det ikke rigtigt?" spurgte Kate.

De kiggede på hinanden.

"Jo, det gør det," sagde Jason.

"Som om de har kommet min hund Fritz ned i en stor krabbetejne og kogt ham," sagde Antwan.

Adr!

"Men gulerødderne er okay," sagde Kate. Hun fortrød så småt, at hun var begyndt på det her. "Kan I nu spise jeres mad."

Et par af børnene tog deres gaffel. De fleste gjorde ikke.

Kate stak en hånd ned i lommen på sine jeans og tog et

stykke beef jerky op. Hun havde altid beef jerky på sig for det tilfælde, at frokosten ikke fungerede for hende; hun var kræsen. Hun bed et stykke af og begyndte at tygge det. Heldigvis var der ingen af børnene, der brød sig om beef jerky, bortset fra Emma W., som var ved at pløje sig gennem sin pasta, så Kate skulle ikke dele med nogen.

“Glædelig mandag, drenge og piger!” sagde mrs. Darling, mens hun tappede sig vej hen til deres bord med sin aluminiumsstok. Hun havde for vane at gøre sin entré i hver gruppes spisepause, og det lykkedes hende altid at få ugedagen med i sin hilsen.

“Glædelig mandag, mrs. Darling!” mumlede børnene, mens Kate diskret flyttede sin mundfuld tørret kød over i venstre kindpose.

“Hvorfor spiser I ikke jeres mad?” spurgte mrs. Darling. (Intet undgik hendes opmærksomhed.)

“Nudlerne lugter af våd hund,” sagde Chloe.

“Af hvad? Jamen du godeste!” Mrs. Darling pressede en rynket, leverplettet hånd ind mod sin posedede barm. “For *mig* lyder det, som om I glemmer Noget Pænt-reglen,” sagde hun. “Børn? Hvem kan fortælle mig, hvad Noget Pænt-reglen går ud på?”

Ingen sagde noget.

“Jason?”

“Hvis man ikke kan sige noget pænt,” mumlede Jason, “skal man lade være med at sige noget.”

“‘Skal man lade være med at sige noget.’ Det er korrekt. Kan nogen sige noget pænt om vores frokost i dag?”

Tavshed.

“Miss Kate? Kan *De* sige noget pænt?”

“Mja, den er meget ... blank,” sagde Kate.

Mrs. Darling sendte hende et langt, roligt blik, men det eneste, hun sagde, var: “Godt, børn. Nyd jeres frokost.” Så

trampede hun hen mod mrs. Chaunceys bord.

“Den er lige så blank som en blank, våd hund,” hviskede Kate til børnene.

De hvinede af grin. Mrs. Darling standsede op og snurrede så rundt på sin stok.

“For resten, miss Kate,” sagde hun. “Kunne De lige kigge ind på mit kontor i dagens hvilepause?”

“Ja,” sagde Kate.

Hun slugte sin beef jerky.

Børnene vendte sig om mod hende med store øjne. Selv fireårige vidste, at når man blev kaldt ind på kontoret, var det ikke for noget godt.

“Vi kan godt lide Dem,” sagde Jason et øjeblik efter.

“Tak, Jason.”

“Når mig og min bror bliver store,” sagde David Samson, “vil vi giftes med Dem.”

“Mange tak.”

Så klappede hun i hænderne og sagde: “Ved I hvad? Deserten i dag er is med kagedej.”

Børnene kom med små mmm-lyde, men de så stadig bekymrede ud.

De var knap blevet færdige med deres is, før de femårige kom ind i frokoststuen i ét stort mylder uden at holde deres række. Store, skræmmende kæmper forekom det Kate, set fra hendes egen lille verden, selv om de for bare et år siden havde været hendes egne fireårige. “Så går vi, børn!” råbte mrs. Chauncey og fik stablet sig på benene. “Vi optager pladsen for de næste. Sig tak til mrs. Washington.”

“Tak, mrs. Washington,” sagde børnene i kor. Mrs. Washington stod ved døren ud til køkkenet, smilede og nikkede nådigt, mens hun gemte hænderne i sit forklæde. (The Little People’s School gik meget op i gode manerer.) De fireårige stillede op i en rodet række, der snoede sig ud forbi de

femårige på en tilbageholdende, ærbødig måde, med Kate som bagtrop. Da hun passerede Georgina, Stue 5's støttelærer, mumlede hun: "Jeg skal ind på kontoret."

"Av!" sagde Georgina. "Held og lykke med det." Hun var en køn ung kvinde med rosenrøde kinder, der ventede sit første barn i en meget gravid mave. *Hun* var aldrig blevet kaldt ind på kontoret, ville Kate godt vædde på.

Hun låste opbevaringsskabet op og fandt de stabler af aluminiumsbrikse frem, som børnene brugte til deres middagsøvn. Hun fordelte dem rundt i stuen og lagde de tæpper og små miniaturepuder frem, som børnene havde i deres aflukker, og som altid forpurrede hun den plan, som de fire mest snakkesalige piger havde om at sove i samme hjørne. Normalt opholdt mrs. Chauncey sig på lærerværelset i hvilepausen, men i dag var hun kommet tilbage til Stue 4 efter frokost, og nu satte hun sig til rette ved sit bord og fandt *Baltimore Sun* frem fra sin indkøbstaske. Hun måtte have hørt mrs. Darling kalde Kate ind på kontoret.

Liam D. sagde, at han ikke var søvniq. Han sagde det samme hver eneste dag, og alligevel var det ham, som Kate måtte vække fra en næsten dødlignende, dyb søvn, når det var legetid. Hun stoppede tæppet ind under ham på alle sider, som han kunne lide det – et hvidt flannelstæppe med to gule striber, som han stadig kaldte sit 'puttetæppe', når de andre drenge ikke kunne høre det. Og Jilly skulle have løst op for sin lille hestehale, så spændet ikke stak hende i hovedet, når hun lagde sig ned. Kate lagde spændet ind under Jillys pude og sagde: "Husk nu, hvor det er, så du kan finde det, når du står op." Hun ville sikkert nå tilbage i tide til at minde hende om det, men hvad nu, hvis hun ikke gjorde? Hvad nu, hvis hun fik besked på at pakke sine ting og forlade stedet. Hun lod fingrene løbe gennem Jillys hår for at løsne det – blødt, brunt hår, der følte silkeagtigt og lugtede af babyshampoo og

farveblyanter. Så ville hun ikke være her til at hjælpe Antwan over hans lille mobbeproblem; og hun ville aldrig få at vide, hvordan Emma B. reagerede på den nye søster, der skulle komme fra Kina i juni måned.

Det var ikke sandt, at hun hadede børn. Der var i hvert fald nogle få, hun meget godt kunne lide. Hun kunne bare ikke lide *alle* børn, som om de var ensartede eksemplarer af *microphyllum* eller noget i den stil.

Men hun anlagde et frejdigt tonefald, da hun sagde til mrs. Chauncey: "Er tilbage om et øjeblik."

Mrs. Chauncey smilede blot til hende (intetanende? medlidende?) og bladede om på næste side af sin avis.

Mrs. Darlings kontor lå ved siden af Stue 2, hvor børnene var så små, at de sov på tynde madrasser i stedet for brikse, de kunne trille ned ad. Lyset var dæmpet i deres stue, kunne hun se gennem glasruden i døren, og en intens, målbevidst tysthed syntes at emme ud derfra.

Ruden i mrs. Darlings dør afslørede mrs. Darling ved skrivebordet, hvor hun sad og talte i telefon, mens hun bladede igennem en stak papirer. Men hun sagde straks et hastigt farvel og lagde på, da Kate bankede på døren. "Kom ind," kaldte hun.

"Vi har omsider fået et tilbud på en erstatning for det plettede gulvtæppe," sagde mrs. Darling.

"Nå," sagde Kate.

"Men spørgsmålet er, *hvorfor* det er plettet? Der må jo være en lækage et sted, og indtil I finder den, giver det ikke nogen mening at lægge et nyt gulvtæppe."

Det havde Kate ikke nogen kommentar til, så hun sagde ikke noget.

"Nå," sagde mrs. Darling. "Nok om det."

Hun samlede effektivt sine papirer og lagde dem i en mappe. Så rakte hun ud efter en anden mappe. (Kates

mappe? Havde Kate en mappe? Hvad i alverden kunne der være i den?) Hun åbnede den og granskede et øjeblik det øverste ark, og så kiggede hun på Kate hen over sine briller. “Nå,” sagde hun. “Kate. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan du præcist vil vurdere din indsats her?”

“Min hvad?”

“Din indsats ved Little People’s School. Dine undervisningsevner.”

“Åh,” sagde Kate. “Det kan jeg ikke selv vurdere.”

Hun håbede, at det ville være svar nok, men da Mrs. Darling fortsatte med at stirre forventningsfuldt på hende, tilføjede hun: “Jeg er jo ikke rigtig lærer. Jeg er støttelærer.”

“Ja?”

“Jeg hjælper bare til.”

Mrs. Darling blev ved med at kigge på hende.

“Men det tror jeg da, jeg klarer udmærket,” sagde Kate til sidst.

“Ja,” sagde Mrs. Darling. “Det gør du. For det meste.”

Kate prøvede at lade være med at se overrasket ud.

“Jeg vil faktisk mene, at børnene er ganske glade for dig,” sagde Mrs. Darling.

Ordene ‘af en eller anden mystisk grund’ hang og svævede i luften.

“Desværre tror jeg ikke, at deres forældre har det helt på samme måde.”

“Nå?” sagde Kate.

“Det problem har været oppe at vende før, Kate. Kan du huske det?”

“Ja, det husker jeg godt.”

“Det havde du og jeg nogle samtaler om. Nogle *meget* alvorlige samtaler.”

“Ja.”

“Denne gang er det Mr. Crosby. Jameeshas far.”

“Hvad med ham?” spurgte Kate.

“Han talte med dig i torsdags, siger han.” Mrs. Darling tog det øverste ark fra bunken og rettede på brillerne for at se på det. “Torsdag morgen, da han kom herind med Jameesha. Han sagde til dig, at han gerne ville tale med dig om Jameeshas tommelsutning.”

“Fingersutning,” præciserede Kate. Jameesha havde for vane at sutte på sine to mellemste fingre, så lillefingeren og pegefingern stak ud på hver side, ligesom tegnsprog for ‘Jeg elsker dig’. Kate havde set det nogle gange før. Sidste år gjorde Benny Mayo det samme.

“Ja, så fingersutning da. Han bad dig stoppe hende, hver gang du så det.”

“Det husker jeg godt.”

“Og kan du huske, hvad du svarede?”

“Jeg sagde, at han ikke skulle bekymre sig om det.”

“Ikke andet?”

“Jeg sagde, at hun ville holde op af sig selv på et eller andet tidspunkt.”

“Du sagde ...” Og her læste Mrs. Darling højt fra sine papirer. “Du sagde: ‘Hun skal såmænd nok holde op, når hendes fingre bliver så lange, at hun stikker øjnene ud på sig selv.’”

Kate slog en latter op. Hun var ikke klar over, at hun havde været så vittig.

Mrs. Darling sagde: “Hvordan tror du, Mr. Crosby havde det med den bemærkning?”

“Hvordan skulle jeg vide, hvordan han havde det?”

“Du kan jo prøve at gætte,” sagde Mrs. Darling. “Men så skal jeg da fortælle dig det. Det fik ham til at føle, at du var ...” Hun læste højt igen. “... næsvis og uhøflig.”

“Javel.”

Mrs. Darling lagde papiret fra sig. “En dag,” sagde hun videre, “kan jeg se dig blive en rigtig lærer.”

“Kan De?”

Kate havde aldrig bemærket, at skolen havde en egentlig karriereplan. Det havde der i hvert fald ikke været noget tegn på endnu.

“Jeg kan godt se dig som lærer i et klasseværelse, når du bliver moden,” sagde mrs. Darling. “Men når jeg siger ‘moden’, Kate, mener jeg ikke bare ‘ældre’.”

“Nej.”

“Du er nødt til at udvikle nogle sociale evner. Noget takt, noget tilbageholdenhed, noget diplomati.”

“Okay.”

“Forstår du overhovedet, hvad jeg taler om?”

“Takt. Tilbageholdenhed. Diplomati.”

Mrs. Darling så indgående på hende et øjeblik. “For ellers,” sagde hun, “kan jeg ikke rigtig se dig fortsætte i vores lille fællesskab her, Kate. Jeg ville *gerne* se det. Jeg vil gerne beholde dig af hensyn til din kære tante, men du bevæger dig på meget tynd is her; det skal du vide.”

“Det er forstået,” sagde Kate.

Mrs. Darling virkede ikke overbevist, men efter en lille pause sagde hun: “Udmærket, Kate. Vær venlig at lade døren stå åben, når du går.”

“Det skal jeg nok, mrs. D.,” sagde Kate.